

БІБЛІОТЕКА ГУЦУЛЬСЬКОЇ ШКОЛИ

Аделя ГРИГОРУК

КАЗОЧКИ для Тарасика

Малюнки Антона Григорука

“Писаний Камінь”

Косів
2011

УДК 8.82
ББК 82.3 (4УКР–4ІВА)
Г 83

*Автор висловлює щиру подяку
Косівській районній раді
(голова А.І. Клуб)
за фінансову підтримку видання*

Григорук А.Г.
Г 83 **Казочки для Тарасика.** – Косів: Писаний Камінь, 2011. – 28 с., іл.

ISBN 978-966-8519-67-3

Книжка вміщує цікаві казки про птахів, звірят, домашніх тварин. Вони бавляться, пустують, дружать між собою, сваряться і миряться, допомагають один одному в біді, рятують від небезпек, виявляючи при цьому самовідданість і хоробрість.

Казки вчать доброти, милосердя, любові і поваги до тих, хто поруч.

Для дітей дошкільного і молодшого шкільного віку.

ББК 82.3 (4УКР–4ІВА)

ISBN 978-966-8519-67-3

© А.Г. Григорук, 2011
© А.А. Григорук,
художнє оформлення, 2011
© Видавництво
«Писаний Камінь», 2011

Зміст

Як зайчик і білочка стали друзями..... 4

Казка про Муравлика..... 10

Сміливий горобчик..... 16

Лісова розбійниця..... 22

A colorful illustration of a forest scene. In the upper left, a red squirrel with a bushy tail sits on a tree branch, looking down. Below it, a small white house with a thatched roof and a red door is nestled at the base of the tree. A winding path leads from the foreground towards the house. In the foreground, a grey rabbit wearing a red vest and blue pants is walking along the path, looking back over its shoulder. The background shows a dense forest with trees in autumn colors of yellow and orange. The entire scene is framed by a hand-drawn orange border.

ЯК ЗАЙЧИК І БІЛОЧКА СТАЛИ ДРУЗЬЯМИ

В одному лісі на високому дереві у
дуплі жила білочка. А внизу під деревом
ріс густий-прегустий кущ, у якому зайчик
збудував собі хатку.

Білочка зранку вставала,
чепурилася і

починала готувати сніданок. Вона чистила горішки, лущила насіння, а шкаралупу і порожні шишки кидала вниз — просто на зайчикову хатку.

Зайчикові це не подобалося. Він навіть сердився і не раз зауважував білочці, що так робити не годиться.

Але та лише сміялася у відповідь і казала:

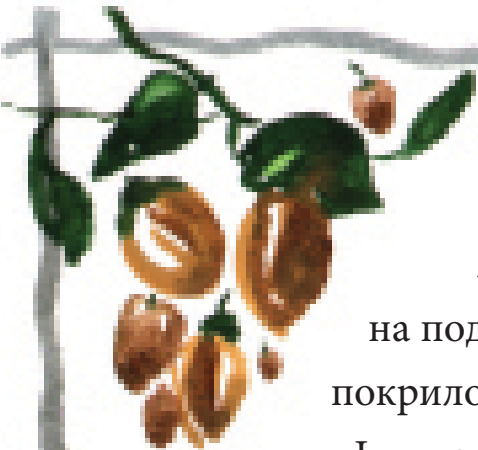
— Нічого страшного, позамітаєш.

А що залишалося робити зайчикові? Брати березового віника і прибирати своє обійстя. Інколи вухань думав перебраться кудись в інше місце, але ніяк не міг залишити свою оселю, такою вона була рідною. Та й до поля з капустою звідси рукою подати.

Так і жили:
білочка

смітила, зайчик прибирав. Розмовляли вони рідко, хіба що віталися вранці та ввечері.

Якоїсь ночі зайчикові не спалося. Він вийшов на подвір'я, сів на лавочку і задивився на небо. Воно покрито хмарами і непривітно насупилося.

І тут зайчик почув, як шелеснула гілка. Дивно, подумалось йому, вітру начебто немає. Шелестіння повторилось. Зайчик пильніше приглянувся і побачив, як уверх по стовбуру все ближче і ближче до білоччиної хатки підкрадається куниця.

Зайчик злякався і завмер.

— Але що буде з білочкою? — подумав він у наступну мить. — Треба її рятувати!

Він ухопив березового віника, яким щоранку підмітав своє подвір'я, і шпурнув його в куницю.

Віник не досягнув хижачку, проте з гучним тріскотом ударився об стовбур.

— Білочко, білочко, тікай! — закричав зайчик. — Куниця близько!

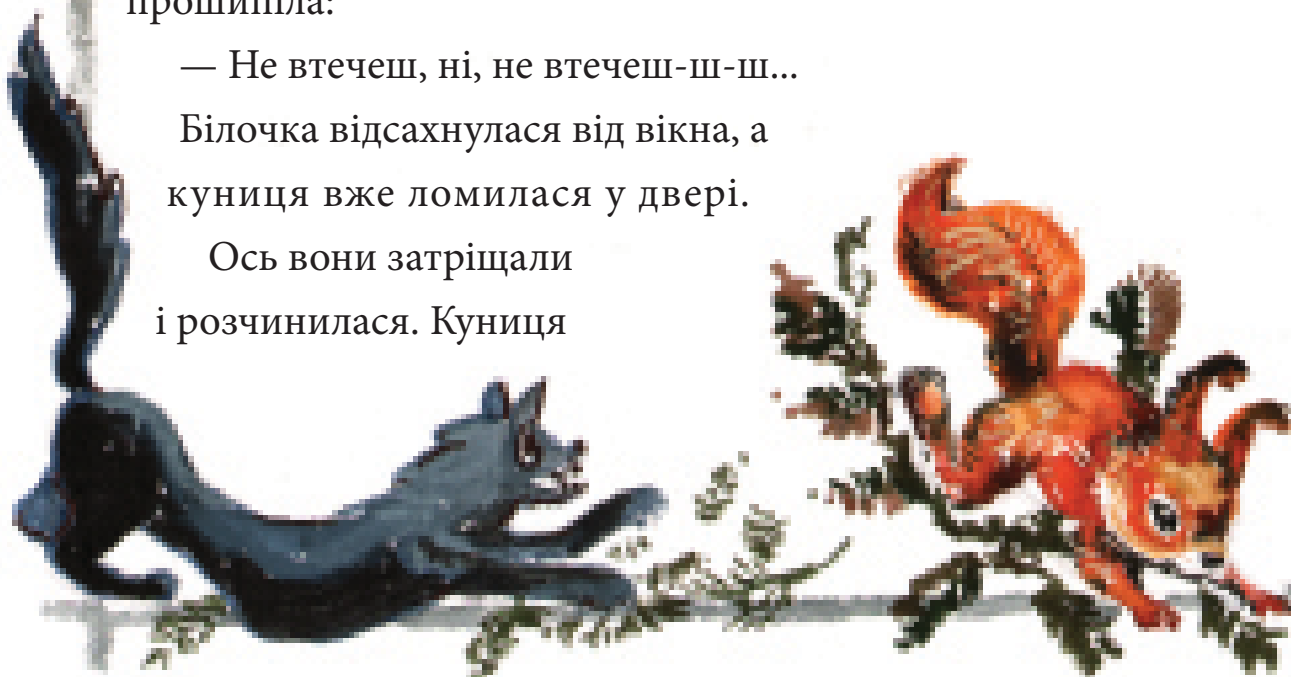
Шум розбудив білочку, і вона виглянула у віконечко.

Куниця була вже зовсім близько. Вона вишкірила хижі зуби і прошипіла:

— Не втечеш, ні, не втечеш-ш-ш...

Білочка відсахнулася від вікна, а куниця вже ломилася у двері.

Ось вони затріщали і розчинилася. Куниця

увірвалася всередину. Білочка тим часом
стрімко вистрибнула із вікна.

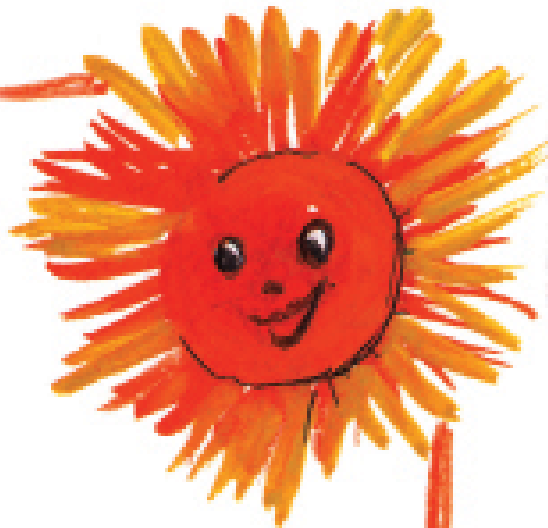
— Сюди, сюди! —
загукав зайчик.

Білочка блискавично
плигнула на гілку, потім на
другу, ближчу до землі.

Куниця, не знайшовши
білочки в хаті, й собі вистрибнула
надвір і кинулася наздоганяти білочку.

— Білочко, до мене! —
закричав зайчик і
відчинив двері своєї
хатки.

Одним стрибком
білочка
опустилася
на землю, і
вони разом
із зайчиком
зачинилися
в його хатці.

Куниця сердито загрюкала у двері, але вони були міцні та й засув також був змайстрований надійно.

Упіймавши облизня, куниця подалася геть. А зайчик і білочка, отямившись від переляку, вийшли на ганок.

— Дякую тобі, зайчику! Ти справжній друг, — мовила білочка. — Пробач мені, будь ласка, що я вела себе нечемно і викидала сміття на твоє подвір'я.

— Ну що ти, білочко, я на тебе зовсім не серджуся, — відповів зайчик.

Відтоді вони стали друзями і щодня ходили одне до одного в гості. Зайчик частував білочку солодкою морквою і хрусткою капустою, а вона його горіховими тістечками і малиновим чаєм.

КАЗКА ПРО МУРАВЛИКА

Був собі Муравлик. Він жив у великому мурашнику. Тут кожен робив свою справу. Одні мурашки добували їжу, інші дбали про

чистоту, ще інші ремонтували житло. Були тут мурашки-воїни, мурашки-вартові і навіть мурашки-няні, які виховували маленьких мурашенят.

Якось Муравликові набридло гратися зі своїми друзями, і він непомітно вибрався із мурашника надвір. Тут було так гарно! Світило сонце, співали пташки, пахли квіти!..

Муравлик побіг стежиною до струмочка. Прозора вода весело дзюркотіла і підстрибувала на камінцях. Муравликові захотілося скупатися. Він підійшов до самісінького берега і намірився стрибнути у воду. Але враз перед собою побачив лупате зелене чудовисько.

— Ква-ква-ква! — голосно закричало воно, аж у Муравлика задеренчало у вухах.

Із переляку Муравлик шмигнув під великий листок. Він міцно заплющив очі і задрижав усім тілом. А чудовисько іще раз оглушливо квакнуло і шубовсьнуло у воду.

Муравликові чомусь перехотілося купатись. Він обережно вибрався з-під листка і вже хотів бігти додому, як просто перед собою побачив рогатого велетня. Він грізно зиркнув на Муравлика, аж у того щось затерпло всередині, а потім підняв свою велику лапу і ...

Муравлик не чекав, що буде далі, він щодуху гайнув по стежині. Ззаду щось тріщало, — то, мабуть, велетень гнався за ним. Нещасний Муравлик мчав з усіх сил.

Він збився зі стежки і вже не знав, де його дім. Озирнувшись нарешті, не побачив рогатого велетня і трохи заспокоївся.

— Що робити? — подумав Муравлик. — Вилізу я на цей кущ і з його вершечка, напевно, побачу свій мурашник.

Як подумав, так і зробив.
найвищу гілку і зупинився
перепочити.

Видерся на
трішки

Тут гілка різко хитнулася — і Муравлик
сторчголовою полетів на землю. Чорні кола попливли
перед очима, і він знепритомнів...

Отямився від чийхось голосів.

— Це мурашеня часом не з нашого мурашника? — запитав один.

— Та ні. Як воно опинилося тут саме? Наші малята з нянею
гуляють, — пролунало у відповідь.

Муравлик підвівся і побачив двох
дорослих мурах, які несли велику стеблину.
Він упізнав їх і щосили загукав:

— Я ваш! Зачекайте! Я ваш!

Мурахи зупинилися,
поклали стеблину і
підійшли до Муравлика.

— Диви: справді наш.
А як ти тут опинився?

Муравлик хотів
відповісти, але щось стиснуло
йому горло, і він
розплакався. Великі

сльози покотилися з очей. Він витирав їх лапками, а вони не переставали литися.

— Я... я ... я, — схлипував він. — Я хотів...

— Ну годі, годі, — заспокоювали його мурахи. — Не плач. Ходімо додому.

Але Муравлик був такий знесилений, що сам іти не міг. Мурахи посадили його на стеблину, підняли її і понесли до мурашника.

А в мурашнику уже здійснювся страшенний переполох. Усі шукали Муравлика і ніде не знаходили.

Коли ж побачили його живого і здоровісінького — невимовно зраділи. Няня допомогла йому вмитися, перевдягтися, напоїла гарячим чаєм і уклала в ліжечко.

Муравлик розповів їй про зелене чудовисько і рогатого велетня.

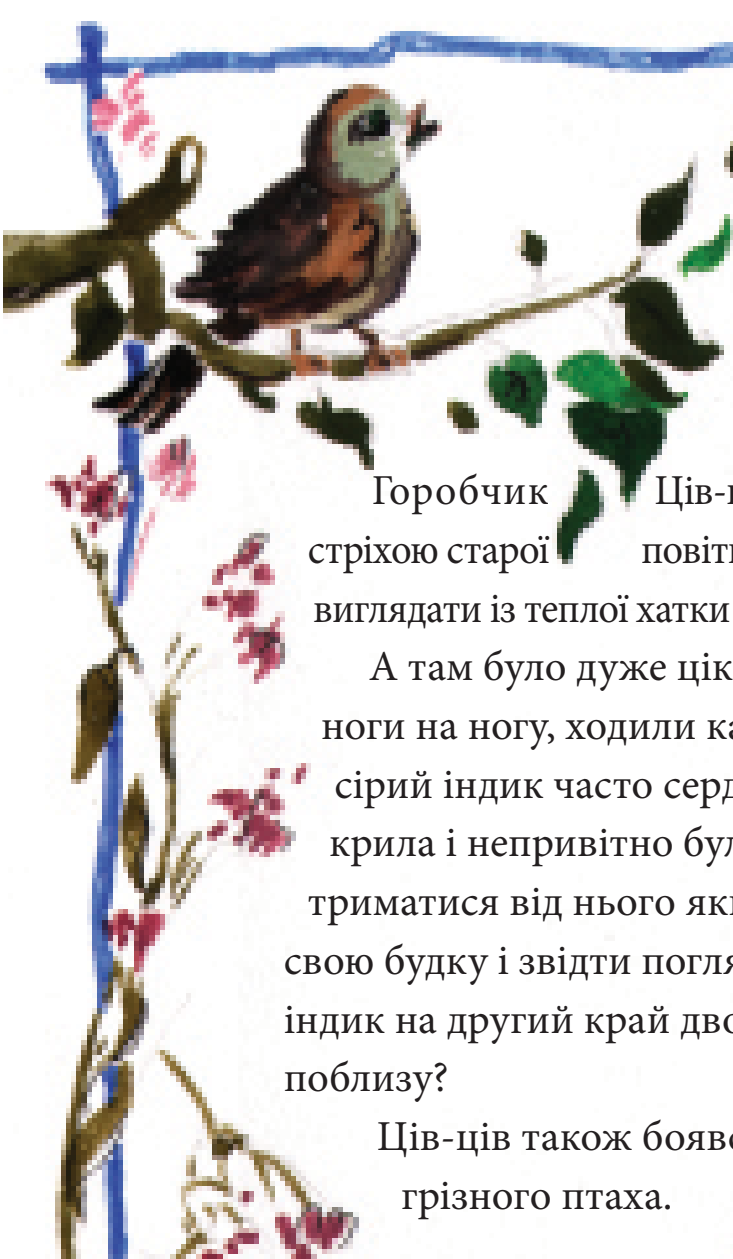
— То жаба і жук-рогач, — сказала няня. — Вони для нас зовсім не страшні, бо не чинять мурахам зла.

Муравлик пообіцяв няні, що буде слухняним і ніколи не гулятиме далеко від дому.

Він заплющив очі і заснув.

Йому снилися зелена жаба і рогатий жук, але Муравлик їх уже анітрохи не боявся.

СМІЛИВИЙ ГОРОБЧИК

Горобчик Ців-ців жив із мамою і татком у гніздечку під стріхою старої повітки. Коли він трохи підріс, йому дозволили виглядати із теплої хатки і дивитися, що робиться на подвір'ї.

А там було дуже цікаво. Повагом, перевалюючись із ноги на ногу, ходили качки. Її гав сірий гусак. Великий сірий індик часто сердився на всіх, надимався, розпускав крила і непривітно булькотів. Тоді все птаство намагалось триматися від нього якнайдалі. Навіть песик Шарко залазив у свою будку і звідти поглядав крадькома: подався індик на другий край двору чи ще ходить поблизу?

Ців-ців також боявся
грізного птаха.

— Дуже не хотілося б мені зустрітися з ним віч-на-віч, — сказав він матусі, коли індик в який уже раз розганяв своїх сусідів по двору.

Якось після сніданку, коли мама і тато пішли на свою роботу — збирати шкідників у саду, Ців-ців вилетів із гніздечка, — а він уже вмів трошки літати – і сів на жердині біля вікна.

Повівав легенький вітерець, лагідно пригрівало сонечко. Про щось засперечалися дві курочки. Але півень своїм "ку-ку-рі-ку!" припинив їх завзяту балачку.

— Цінь-цінь-цінь! Пі-пі-пі, — почулося на подвір'ї.

Ців-ців глянув униз і побачив, як жовті клубочки вовтузяться на травичці.

Це були маленькі курчата. Мама-квочка вперше вивела їх на прогулянку. Малята роздивлялися навсібіч — їм усе було цікаво!..

Їх мама підійшла до коритця з водою і привіталася зі старою гускою:

— Добридень, пані! Як ся маєте?

— Ге-ге-ге, спасибі! А це, бачу, ваші діточки?

— Так, — гордо відповіла квочка. — Правда, пані, вони чудові?

— Милі, дуже-дуже милі, — люб'язно відповіла гуска.

І поки вони розмовляли, звідки не візьмись — індик.

Він був, як завжди, сердитий і набундючений. Коли побачив перед собою курчат, які щипали травичку і зовсім не звертали на нього уваги, розсердився іще дужче.

— Ви хто? — проскрипів неприємним голосом. — І що тут робите?

— Ми курчата. А ви хто, дядечку?

Індик аж посинів від люті. Як сміє якась дрібнота так із ним розмовляти? Із ним — інди́ком, якого навіть Шарко боїться.

— Ах ви, нахаби! Я вас навчу бути

чемними!

Індик різко нахилив голову, відкрив страшний дзьоб і

намірився вхопити найближче курчатко.

Малятка злякано запищали.

Мама-квочка облишила розмову з гускою і прибігла на їх крик.

— Сусіде, що ви робите? — завоктала вона.

Але індик її не слухав. Він грізно булькотів, збивав крилами куряву, а потім вхопив жовтенький клубочок і високо підняв його у повітря.

Курча безпомічно забилося і запищало...

І тут горобчик, несподівано для себе самого, злетів із жердки і опустився індикові просто на голову. Він міцно вхопився кігтиками за голу шкіру і своїм маленьким дзьобиком почав клювати індика в тім'я.

Величезний птах не сподівався нападу з повітря. Він незграбно завертівся, замотав головою. Але горобчик так міцно вчепився в нього, що індик не міг нічого вдіяти.

Квочка також напосідала на кривдника і боляче дзьобала його великі чорні лапи.

Побачивши, що індик не такий уже й страшний, гуси і качки загелгали, закахкали, засичали.

Півень голосно кукурікнув кілька разів, а Шарко виліз із будки і залився гавкотом.

На подвір'ї здійснювся неймовірний гармидер.

Посоромлений індик, підібравши крила, враз зробився наполовину менший. Він задкував під наступом схвильованого птаства, а маленький горобчик продовжував дзьобати його в лису голову.

Розтривожені галасом, горобець і горобчиха

поспішили із саду на подвір'я. Яким був їх переляк, коли вони побачили свого синочка верхи на індикові!..

Опустившись низенько, вони вхопили маленького горобчика попід крильця і занесли до гнізда.

Індик нагнув голову, випустив із дзьоба курчатко і під глузливі крики мешканців пташиного двору сховався у високі лопухи.

Мама-квочка заспокоїла перелякане дитинча, а потім підійшла ближче до повітки і низько вклонилася:

— Дякую тобі, маленький сміливцю, що врятував мою доню. Дякую і вам, пані горобчихо і пане горобець за виховання сина.

— Так-так-так, — одностайно підтримали квочку качки, гуси і кури.
— Ваш горобчик — справжній герой!

Ців-ців дуже засоромився від такої уваги. А тато і мама люб'язно дякували птахам за добрі слова.

І з того часу у дворі ніхто уже не боявся сірого індики. Він і сам, пам'ятаючи недавню ганьбу, рідко показувався на очі.

А горобчик, хоч все птаство і називало його героєм, від цього аністілечки не загордився.

ЛІСОВА РОЗБІЙНИЦЯ

Жила собі у карпатському
лісі рись. Вона була дуже
гарна: мала шовковисте
хутро, на вухах довгі
китички. А очі —
блискучі, зелені.

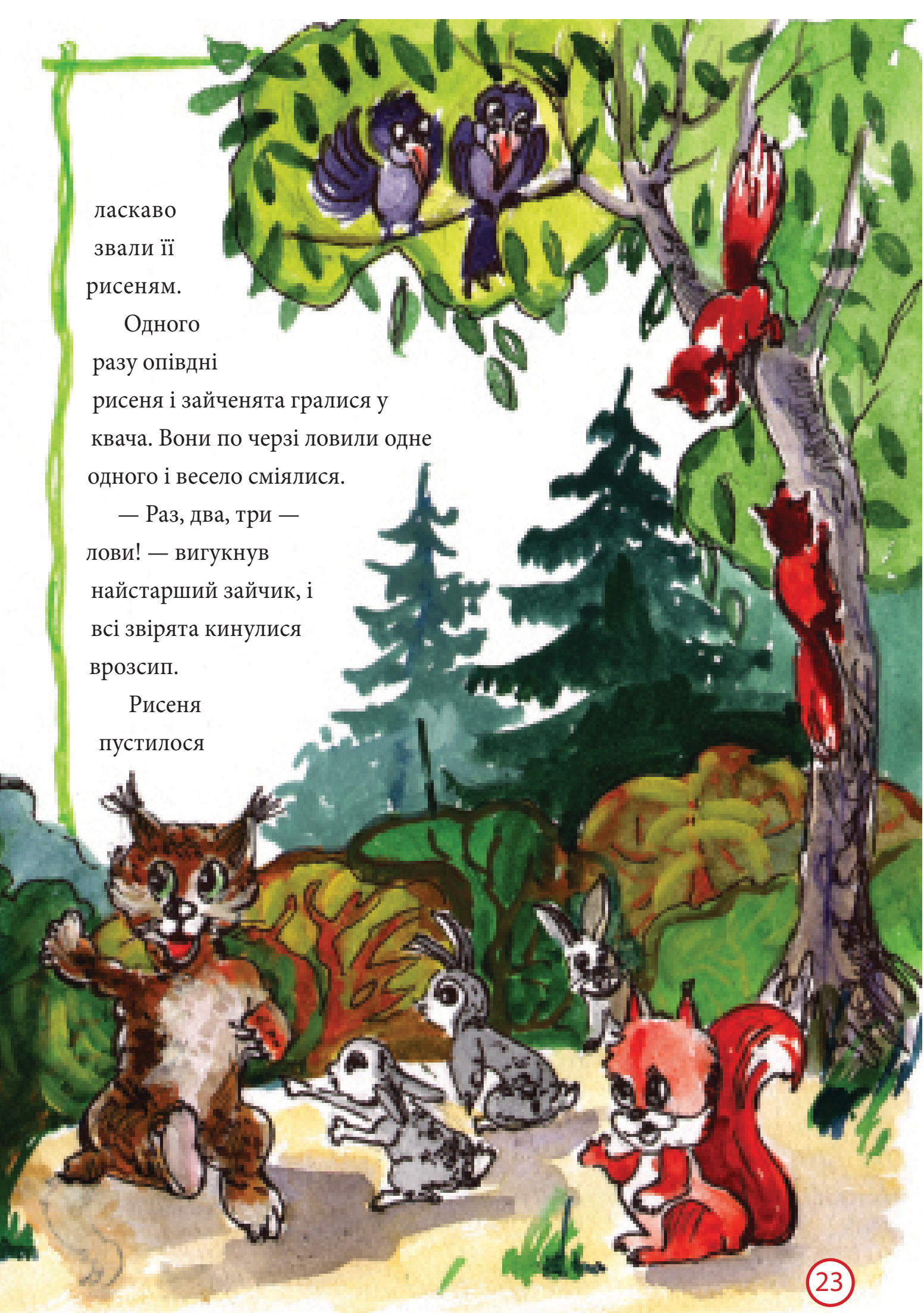
Вона росла разом із
лісовими звірятами,
лазила з білочками
по деревах, плавала з
рибками у воді. І всі

ласкаво
звали її
рисеням.

Одного
разу опівдні
рисеня і зайченята гралися у
квача. Вони по черзі ловили одне
одного і весело сміялися.

— Раз, два, три —
лови! — вигукнув
найстарший зайчик, і
всі звірята кинулися
врозсіп.

Рисеня
пустилося

доганяти одного, другого, але зайчата
спритно виверталися і тікали.

— Не впіймаєш! Не впіймаєш! — лунало
з усіх боків.

Рисеня розсердилося:

— Як це не впіймаю? Ще й як
упіймаю, — і прудко кинулося в
гущавину.

Там воно заховалося
і затаїло подих. А що
недалеко пролягла
вузьенька стежечка, то
рисеня сподівалося,
що його друзі

повертатимуться саме нею.

Зайчєнята ж, побачивши, що їх ніхто не ловить, повернулися назад.

— А може, рисєня заблудилося? — подумали вуханчики і, вийшовши на стежинку, почали його кликати.

Рисєня сиділо тихенько і чекало.

Зайчата ще трохи погукали, а потім неквапом пустилися йти.

І тут рисєня блискавкою вихопилося зі своєї схованки і напало на зайчат.

Вишкіривши зуби, рисеня
кинуло обох на землю.

— Це ти, рисенятко? — здивувалися зайчата. —
Відпусти, боляче ж, ми так не граємося...

Але рисеня не слухало і, здавалося, не впізнавало
друзів. У нього хижо блищали очі, і зайчатам
стало не по собі.

Було б їм і зовсім непереливки, якби
поблизу не проходила лісова кізочка.
Побачивши, що зайчата у біді, —
кинулася на допомогу.

Гострими рогами вона
відкинула рисеня, аж те
клубком покотилося
по стежці.

Зайчата
підвелися. З
переляку у них
трусилися
лапки і

тремтіли вушка.

— Ну хіба можна
бути такими необачними? —
докірливо мовила кізочка.

— Це — наш друг, — цокотячи
зубами, сказали зайчата.

— Рись — не друг для зайчат. Це
хижак. Вона полює і на вас, і на нас. І
навіть на оленів і лосів.

Кізочка відвела зайченят до їх
хатки. Відтоді братики остерігалися
рисі і гралися лише з білочками та
їжачками.

БІБЛІОТЕКА ГУЦУЛЬСЬКОЇ ШКОЛИ

Літературно-художнє видання

ГРИГОРУК Аделя Григорівна

КАЗОЧКИ ДЛЯ ТАРАСИКА

“Писаний Камінь”

Косів

2011

Видруковано в МП “Евріка”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 10

Івано-Франківська обл., м. Косів

вул. Незалежності, 28

тел-факс: 2-24-91

Підписано до друку 19.07.11. Формат 60х84\8. Папір крейдований.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 2,98. Обл.-вид. арк. 0,29.

Тираж 1000 прим. Замовне 334.

Художник

Антон Григорук

Коректор

Мар'яна Гавриш

Комп'ютерний дизайн

Віталія Стефурака